

Jedan

Samo nekoliko kratkih meseci posle majčinog samoubistva, ušao sam u garažu tražeći svoje rukavice za bejzbol i zatekao Sindi Pozner na kolenima zauzetu obavljanjem felacija na mom starijem bratu Bredu. On se bio naslonio na očevu policu sa alatom, čekići i ključevi su muzikalno zveketali na kukama kao božićna zvona dok se on klatio polagano napred-nazad zureći u plafon sa čudnim izrazom dosade. Farmerke i bokserice bile su mu oko kolena, ruka mu je odsutno počivala na njenoj nagnutoj glavi koja je bila zabavljena iznenađujuće bučnom oralnom uslugom. Stajao sam omađijano dok Bred, osetivši moje prisustvo, nije spustio pogled s plafona i ukrstio ga s mojim. U njegovim očima nije bilo uzbune, nije bilo neprijatnosti što je uhvaćen u kompromitujućem položaju, samo izraz umorne rezignacije koju je, čini se, uvek pokazivao prema meni. *Tako je. Meni ga puše u garaži. Mogu da se kladim da tebi nikada neće.* Sindi mi je bila okrenuta leđima. Primitila me je tek nekoliko sekundi kasnije i odmah pohisterisala, počela da psuje i vrišti na mene, dok sam se ja, sa zakašnjenjem, užurbano povlačio. Tada mi je bilo trinaest godina.

Sasvim je moguće da bi se Sindi ponela smirenije da je tada znala da će, mnogo godina kasnije, taj incident postati besmrtno u prvom poglavlju romansirane autobiografije koju ću napisati, a zatim, kao što to biva s većinom uspešnih knjiga, neizbežno biti ovekovečen na filmu. Dok je dotle došlo, ona već nije više bila Sindi Pozner nego Sindi Gofman jer se udala za Breda na poslednjoj godini studija, i mislim da je fer da kažem da to što sam ih stavio u knjigu nije ništa pomoglo da se poboljšaju naši ionako napeti odnosi. Moja knjiga se zvala *Buš Folz*, po malom gradu u Konektikatu u kome sam odrastao, pri čemu pojam odrastanja koristim samo u relativnom smislu jer porota još nije odlučila da li sam ja uopšte stigao da odrastem.

Mora da ste već čuli za *Buš Folz* ili ste gledali film sa Leonardom di Kapriom i Kirsten Danst koji je prilično dobro zaradio. Možda ste čitali o velikoj pometnji koju je film izazvao u mom rodnom gradu, gde su išli toliko daleko da zajednički potegnu parnicu protiv mene koja nikada nije dala rezultata. U svakom slučaju, knjiga je postala bestseler potpuno izvan svake kontrole pre otprilike dve i po godine i tokom izvesnog vremena ja sam bio omanja zvezda.

Svaki krelac može da bude nesrećan kad stvari ne idu kako treba, ali samo unikatni varijetet krelca, pravi inovator u toj oblasti, može da bude nesrećan kada stvari idu tako dobro kao što meni ide. S trideset četiri sam bogat, uspešan, upražnjavam seks prilično redovno i živim u luksuznom trosobnom stanu na Menhetnu. Sve to bi trebalo da čini dovoljno razloga da se osećam kao da sam uhvatio boga za njegove poslovične tregere, a u mene se ipak nedavno uvukla sumnja da ispod svega toga nisam ništa drugo do tužni, usamljeni kućkin sin i to već duže vreme.

Premda u poslednje vreme vlada suša žena u mom životu, ipak izgleda da je svaka moja veza u protekle dve i po godine, otkad je objavljen *Buš Folz*, trajala gotovo tačno osam nedelja, kao da se sve one vladaju prema nekoj ustaljenoj šemi. U prvoj nedelji prođem sve predviđene faze – mondenske restorane, koncerte, brodvejske

predstave i noćne klubove u trendu – snebivljivo izbegavajući visokoparne aluzije koje se tiču sveta književnosti u korist tekućih događaja, filmova i tračeva o zvezdama, što je, naravno, prava moneta na njujorškoj sceni zabavljanja, čak iako niko to ne želi da prizna. Ne može se reći da slava pisca ništa ne vredi, ali priče o Miramaksovim žurkama i o tome kako sam se muvao po mestu snimanja sa Leom i Kirsten mnogo brže vode u krevet sa ženama boljeg kalibra. Druga i treća nedelja su obično najbolje. To je vreme koje se flašira i čuva pre svega zbog naleta endorfina od svežeg seksa. U nekom trenutku u četvrtoj nedelji, ja se zaljubljujem, nakratko razmatrajući mogućnost da bi dotična mogla biti ona prava, a zatim sve polako odlazi do vraga. Počinjem da oklevam, snebivam se, postajem nesiguran, previše navaljujem. Sprovodim male psihološke eksperimente na sebi ili na ženi. Verovatno znate o čemu pričam. To tako traje nekoliko bolnih i čudnih nedelja, a zatim sedmu nedelju oboje provodimo u grozničavoj nadi da će se naša veza sama od sebe raščiniti, božjom voljom ili spontanom sagorevanjem – šta god, samo da se izbegne kretanje po opasnom terenu pravog raskida. Poslednja nedelja postaje nedelja „treba mi malo vremena” i završava se konačnim namenskim telefonskim pozivom koji stavlja pečat na aranžman i razrešava logističke repove. Ostaviću kod vratara torbu i džemper Dona Karan koje si ostavila u mom stanu, možeš da zadržiš knjige koje sam ti pozajmio, pamtiću ovo vreme, nemoj da se ljutiš, ostavimo prijatelji, *et cetera, ad nauseam*³.

Znam da svaljivanje krivice na druge za svoje probleme govori o lošem karakteru, ali sam prilično siguran da je za sve kriva Karli. Karli Dajmond mi je bila devojka u srednjoj školi, prva – i do danas jedina – žena koju sam ikada voleo. Proveli smo zajedno ceo četvrti razred i voleli smo se sa žestokim, bezvremenim tinejdžerskim uverenjem. To je bila ista godina kada su se odigrali svi užasni događaji opisani u mom romanu i u kojoj je moj odnos s njom bio jedina svetla tačka mog sumornog univerzuma.

Ako ćemo tehnički da govorimo o tome, nikada nismo zaista raskinuli. Maturirali smo i otišli na različite koledže, Karli na Harvard, ja na Njujorški univerzitet. Pokušali smo s vezom na daljinu, ali je takav odnos bio otežan mojim nepokolebljivim odbijanjem da se vraćam u Folz na zajedničke raspuste, pa smo se vremenom prosto udaljili, ali nikada nismo formalno razrešili naš odnos. Posle koledža Karli je došla u Njujork da studira novinarstvo i tada smo se upustili u jedno od onih dugačkih, zapetljanih postdiplomskih prijateljstava u kojima ima taman dovoljno seksa da bismo i jedno i drugo bili potpuno zbunjeni. Konačno, posle mnogo lošeg tempiranja i komplikacija koje su izazvala treća lica, iscedili smo život iz onoga što je nekada bilo najčistija stvar koja je ikada postojala.

Tada smo se još voleli, toliko je bilo očigledno, ali dok je Karli izgledala spremna da obnovi našu vezu, ja sam stalno iznalazio razloge da se ne obavezujem. Bez obzira koliko sam je voleo – a jesam je voleo – neprekidno sam poredio boju našeg odnosa sa sirovom lepotom, osećajem otkrivanja koje je živelo u svakom našem trenutku kada nam je bilo sedamnaest. Dok sam konačno shvatio kolosalne razmere svoje greške, bilo je već prekasno i Karli je otišla. Izgubiti je jednom bilo je tužno, ali razumljivo. Nepažljivo odbaciti drugu šansu koju je pružilo providenje, zahtevalo je moćnu mešavinu arogancije i gluposti koja je morala biti odnegovana, jer sam prilično siguran da nisam uvek bio baš kompletan tupadžija.

Nikada sebi nisam oprostio zbog mozgalica koje sam igrao s njom tokom godina koje je provela u Njujorku, udvarajući joj se kad god bih osetio da mi izmiče, a zatim se povlačeći čim bih ponovo osetio sigurnost. Dozvolio sam njenoj nepokolebljivoj veri u nas da me održava čak i u vreme kada u meni te vere nije bilo, navlačeći je kako izgovorenim tako i podrazumevanim obećanjima koja nikada nisam održavao. U vreme kada mi je konačno počelo da biva jasno u kojoj meri sam je upotrebljavao, već sam je bio sasvim

iskoristio. Napustila je Njujork slomljenog srca i zgađena, vrativši se u Folz da bi prihvatila posao glavnog urednika u lokalnim novinama *Minitmen*. Kad god pomislim da sam je preboleo, dogodi mi se da se probudim usred noći čeznući za njom toliko očajno da biste pomislili da je otišla juče, a ne pre deset godina.

Od tada ne prođe ni dan da me ne proganja nejasno, ali snažno osećanje žaljenja i da svaka žena s kojom počnem da izlazim ne posluži kao podsetnik na ono što sam sebi dozvolio da izgubim. I tako, na neki način sam zbog Karli bio sam u krevetu kad je usred noći zazvonio telefon i njegovo elektronsko zavijanje probilo kao sirena izolacioni sloj tišine moga stana. Uopšteno govoreći, ne znači ništa dobro kad ljudi zovu u dva izjutra. Moja prva pomisao dok izranjam iz čemerne izmaglice sna izazvanog alkoholom bila je da to mora da je Natali, moja usputna psihotična bivša devojkica koja me zove da bi se drala na mene. Ne znam kakvu sam to štetu u osam nedelja mogao da nanese njenoj očigledno krhkoj psihi, ali njen najnoviji terapeut ju je ubedio da i dalje ima značajne nerazrešene probleme sa mnom i da je, radi njene mentalne dobrobiti, potrebno da me zove danju ili noću, odnosno kad god joj dođe i da me podseti kakav sam neosetljivi kreten bio. Pozivi, u kojima apsolutno nije bilo potrebe da učestvujem, otpočeli su pre oko četiri meseca i od tada su mi, na kuću ili na mobilni, prilično redovno stizale porcije od po pola minuta besnih pogrda sa obiljem vulgarnosti. Ako bi se dogodilo da nisam dostupan, Nat se savršeno zadovoljavala time da ostavi svoju kolorističnu harangu na mojoj govornoj pošti. Uvek ju je privlačila radikalna terapija, kao što i mene u poslednje vreme privlače žene kojima je takva terapija neophodna.

Telefon i dalje zvoni. Ne znam da li zvoni drugi ili deseti put; samo znam da ne prestaje. Prevrćem se na stranu i energično trljam lice pokušavajući da izbijem san iz glave. Koža na obrazima mi je poput gita, opuštena i mesnata, kao da me je preterivanje od prethodne noći dramatično ostarilo. Izašao sam ranije sa Ovenom, i kao

i obično, opasno smo se ubili. Oven Hobs, moj *agent extraordinaire*, moj je izaslanik ne samo u književnom establišmentu već i u svim zamislivim oblicima haosa i razvrata. Uopšte ne pijem izuzev kada sam s njim, a tada pijem kao i on, nezasito i s mnogo ceremonijalnosti. On me je učinio bogatim i on dobija petnaest procenata, što se ispostavilo da je bolja osnova za prijateljstvo nego što bi se moglo pomisliti i vredno razarajućeg mamurluka koji uvek sledi za onim što on zove „proslava”. Noć sa Ovenom neizbežno dobija oblik silazne spirale u kojoj, u retrospektivi, mogu da utvrdim samo šačicu obrta kada vraćam svoje ranjeno telo u carstvo u kome se grubo seku svest i trezvenost. I premda mi je i dalje prilično udobno na ovom problematično optimističkom mestu sa koga tama polako odlazi, a mamurluk se još koleba, ipak osećam mučninu i nisam u kondiciji.

Telefon. Ne pomerajući glavu s mesta na jastuku, pružam ruku tamo gde bi trebalo da se nalazi noćni stočić, obaram neke časopise, otvorenu bocu aspirina i dopola pun bokal vode, koja se bez zvuka proliva po smeđem plišanom tepihu. Bežični je u stvari na podu i kad ga konačno pronalazim i dovlačim do svoje nepokretne glave, hladne kapljice prolivene tečnosti gmižu mi u uvo kao puževi golaći.

„Halo?” Glas je ženski. „Džo?”

„Ko je to”, govorim podižući malo glavu da bi se mikrofona našao u blizini mojih usta. Nije Nat, što znači da će biti potrebno da govorim.

„Sindi je.”

„Sindi”, pažljivo ponavljam.

„Tvoja snaja.”

„Oh.” Ta Sindi.

„Otac ti se šlogirao.” Žena mog brata neumesno prelazi odmah na stvar. U većini porodica tako velika vest bi zaslužila da bude pažljivo osmišljeno saopštena da bi umanjila šok i bila lakše prihva-

ćena. Tako ozbiljnu vest bi verovatno trebalo lično da isporuči krvni srodnik, u ovom slučaju moj stariji brat Bred. Ali sam ja Bred u mom ocu rod samo u strogo pravnom smislu. U retkim prilikama kada su priznavali moje postojanje, to je bivalo iz nekog nejasnog smisla za građansku dužnost, isto kao plaćanje poreza ili ispunjavanje porotničke obaveze.

„Gde je Bred”, pitam jedva glasnije od šapata, kao što to bespotrebno noću rade ljudi koji žive sami.

„Tamo je, u bolnici”, odgovara Sindi. Nikada me nije volela, ali to nije sasvim njena greška. Nikada joj nisam dao nijedan razlog da bi me volela.

„Šta se dogodilo?”

„Otac ti je u komi”, direktno odgovara, kao da sam je pitao koliko je sati. „Prilično je ozbiljno. Ne znaju da li će se izvući.”

„Nema potrebe da ulepšavaš, zaista”, mrmljam uspravljajući se u krevetu, što prouzrokuje erupciju užarenih džepova među trilionima neurona koji poput fudbalskih navijača prave talase u mojoj levoj slepoočnici.

Nastaje pauza. „Šta”, pita Sindi. Prisećam se da ona obično ne razume moj način ironisanja. Brzo među svojim emocijama tražim bilo kakvu reakciju na vest da mi otac možda umire: žalost, bol, ljutnju, poricanje. Bilo šta.

„Ništa”, kažem.

Nova neprijatna pauza. „Bred je rekao da ne moraš da dolaziš noćas, ali da bi trebalo sutra da se nađeš s njim u bolnici.”

„Sutra”, ponavljam tupavo, pogledajući ponovo na sat. Već je sutra.

„Možeš da budeš kod nas ili možeš da budeš u očevoj kući. Ona je u stvari bliža bolnici.”

„U redu.” Negde u otupljenosti koja me polako napušta shvatam da se traži moje prisustvo, odnosno da se ono podrazumeva. U svakom slučaju, to je izuzetno neobično.

„Dakle, šta si rešio? Bićeš kod nas ili kod oca?”

Saosećajnija osoba bi sačekala da prođe šok pre nego što pritisne s nebitnom logistikom u celoj stvari, ali Sindi nema mnogo saosećanja kada sam ja u pitanju.

„Svejedno je”, odgovaram. „Kako god vama više odgovara.”

„Ovde je obično ludnica zbog dece i svega”, kaže. „Mislim da će ti biti bolje u tvojoj staroj kući.”

„U redu.”

„Otac ti je u bolnici Mersi. Znaš gde je to?” Sasvim je moguće da me namerno to pita zbog činjenice da se nisam vraćao u Folz u proteklih sedamnaest godina.

„Jesu li je premestili?”

„Ne.”

„Onda ću je naći.”

Mogu da čujem njeno plitko disanje u još jednoj neprijatnoj tišini koja raste kao tumor preko telefonske linije. Sindi je tri godine starija od mene i bila je arhetip popularne devojke u srednjoj školi u Buš Folzu. Sa sjajnom tamnom kosom i gotovo savršeno oblikovanim telom na treninzima navijačica, bila je bez dileme najuniverzalnija muza noćnih polucija među tinejdžerima u Buš Folzu u svoje vreme. I sâm sam je veoma često i efikasno koristio u svojim fantazijama, koje je prilično podgrevalo i ono što sam video u garaži. Ali ona sada ima trideset sedam godina i majka je troje dece, a čak i preko telefona mogu da se čuju proširene vene u njenom glasu.

„Onda dobro”, kaže konačno Sindi. „Očekujemo te sutra.”

„Da”, kažem.

Kao da nema ničeg normalnijeg od toga.